

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718203140
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718203140.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v spore žalobcu: Q. C., nar. XX. XX. 1950, trvale bytom M. XXX/XX, XXX XX F., právne zastúpený Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou so sídlom Bratislava 218, P.O.BOX 86, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 810 11 Bratislava, P. O. Box 41, o zaplatenie sumy 765,91 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 16Csp/116/2018-98 zo dňa 30. 01. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 16Csp/116/2018-98 zo dňa 30. januára 2019 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“, alebo aj „okresný súd“) žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok rozsudku) a o trovách rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahraďiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania (druhý výrok rozsudku). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde 18. 05. 2018 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 765,91 Eur s 5%-ným ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že ako dlžník - spotrebiteľ požiadal žalovaného ako veriteľa - dodávateľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný mu predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. 8500024317 (ďalej len „zmluva“), ktorý vyplnil finančný agent žalovaného, žalobca ho dňa 22. 04. 2013 podpísal s niektorými zmluvnými podmienkami, ktoré žalobca vo svojej žalobe označil ako neprijateľné. Súčasťou zmluvy bol aj bod 8, ktorý obsahoval dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť za túto službu veriteľovi odplatu vo výške 120,58 Eur splatnú v deň uzavretia tejto dohody, pričom bod 8.4 zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa. Je nepochybné, že uzatvorená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, a preto podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy sú v § 9 ods. 2 upravené obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Z obsahu doloženého formulára predloženej zmluvy namietal žalobca tieto nedostatky: absenciu údaju o konečnej splatnosti úveru, absenciu výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, absenciu údaju o splatnosti jednotlivých splátok, zahŕňajúc prvú a poslednú splátku a absentuje tiež údaj o presnej výške úveru. Dohoda obsiahnutá v bode 8 zmluvy je neprijateľnou podmienkou, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa na plnenie,

ktoré mu reálne nebolo dodané. Rovnako tak aj dohodu, súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10 zmluvných dojednaní zmluvy, možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobcovi nižší úver ako bolo dojednané. V zmluve je nesúlad ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 zmluvy - 70,02 %, ktorá je návrhom na uzavretie zmluvy nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedený v akceptácii návrhu v bode 6 zmluvy - 66,39 %. Taktiež neprimeraná výška odplaty za poskytnutie úveru, ktorá je 70,02 % podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Vzhľadom na nedostatky zmluvy o revolvingovom úvere aj absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy je úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe tejto úverovej zmluvy bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi bola poskytnutá suma výške 719,42 Eur s tým, že za obdobie do 15. 12. 2016 uhradil sumu 1.485,33 Eur, a preto rozdiel predstavuje sumu 765,91 EUR. Dôvod vzniku bezdôvodného obohatenia v tomto prípade je najmä plnenie bez právneho dôvodu. Súd prvej inštanície po vykonaní dokazovania a právnom posúdení vo veci dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. V prejednávanej spore sa žalobca voči žalovanému domáhal vydania bezdôvodného obohatenia s tým, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500024317 zo dňa 25. 04. 2013 je neplatná, resp. úver poskytnutý na jej základe je bezúročný a bez poplatkov (v oboch prípadoch z dôvodov špecifikovaných v žalobe), v dôsledku čoho nemal žalobca povinnosť okrem vrátenia poskytnutej sumy, zaplatiť žalovanému sumu dojednanú v uvedenej zmluve, a teda sumu zaplatenú žalovanému nad rozsah poskytnutej sumy považoval za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázanú existenciu kontraktčného procesu smerujúceho k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024317 dňa 25. 04. 2013, poukazanie sumy 719,42 Eur žalobcovi zo strany žalovaného, zaplatenie spolu sumy 1.485,33 Eur žalovanému zo strany žalobcu. Ďalej mal súd preukázané i vydanie rozhodcovského rozsudku Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou slovenských arbitrážnych súdov sp. zn. 146/09/16 zo dňa 30. 05. 2017, ktorý bol riadne doručený žalobcovi a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18. 01. 2018 a vykonateľnosť, nakoľko voči nemu nebola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodov podľa § 45 ods. 1 zákona 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Z uvedeného rozhodcovského rozsudku pritom vyplýva, že rozhodcovský súd priznal žalovanému proti žalobcovi uplatnené plnenie, pričom v rámci konania posudzoval aj platnosť zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024317 zo dňa 25. 04. 2013 ako aj splnenie jej náležitostí podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa v prejednávanej spore v podstate domáha opätovného posudzovania skutočností vo vzťahu k zmluve o revolvingovom úvere zo dňa 25. 04. 2013, ktoré boli predmetom posudzovania aj v právoplatne skončenom rozhodcovskom konaní, ktorého výsledkom bol rozhodcovský rozsudok zo dňa 30. 05. 2015 (pričom navrhuje vyvodenie rozdielných záverov, ako rozhodcovský súd). Prejudiciálne účinky právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku zo dňa 30. 05. 2017 medzi totožnými stranami (žalobca a žalovaný), ktorý posudzoval totožný právny vzťah založený zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 25. 04. 2013 a dospel k záveru o jej platnosti v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. z hľadiska náležitostí uvedenej zmluvy, bráni opätovnému posudzovaniu týchto skutočností v prejednávanej spore. Účinky právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na strany konania, v ktorom bolo vydané, jeho výrok je tiež záväzný pre súdy a iné štátne orgány a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito stranami, ktorý sa vyriešil už iným právoplatným rozhodnutím. Pokiaľ ide o iný nárok, zásadne platí, že ak v skončenom konaní strán došlo právoplatným rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, súd v tomto ďalšom civilnom sporovom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky je týmto vyriešením viazaný. Nesmie preto vychádzať z iného záveru ohľadom existencie, resp. neexistencie práva, resp. právneho vzťahu medzi tými istými stranami, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté. Význam právoplatnosti súdneho rozhodnutia sa teda neobmedzuje len na rovinnú prekážku, res iudicata (neodstrániteľnej procesnej podmienky konania), ale právoplatnosť má aj pozitívnu stránku spočívajúcu v pôsobení vecnom, t. j. význam dosahu záväznosti na rozhodnutie o inej veci. To, že nejde o rozhodnutie o tej istej veci (s identickým predmetom konania) ešte neznamena, že už raz v predošlom konaní s konečnou platnosťou medzi stranami vyriešenú otázku hmotnoprávneho vzťahu by mohol neskôr ďalší súd v inom, novom civilnom konaní medzi tými istými stranami posudzovať inak ako predbežnú. V zmysle ustanovení CSP súd má povinnosť pri svojom rozhodovaní o veci neodchýliť sa od právoplatného rozsudku, ktorým sa vyriešila v inom sporovom konaní, ako vec sama príslušná predbežná otázka. Súd teda nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán, pričom nie je rozhodujúce, či súd v právoplatnej skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil; klásť si takúto otázku je nielen zbytočné,

táto otázka je úplne nepatričná a nemá byť prečo položená. V civilnom sporovom konaní je súd oprávnený rozhodcovský rozsudok skúmať výlučne z hľadiska, či ide o materiálne vykonateľný exekučný titul vydaný rozhodcovským súdom, ktorého právomoc na prejednanie a rozhodnutie rozhodcovskej veci bola založená na základe platnej rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky. Súdna prax nakoniec dospela k záveru, že k skúmaniu právomoci rozhodcovského súdu v tomto smere môže súd pristúpiť nielen v exekučnom konaní ale prejudiciálne aj v civilnom sporovom konaní (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/27/2011). Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku zo dňa 30. 05. 2017 v prejednávanej veci vyplýva, že právomoc rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor žalobcu a žalovaného v rozhodcovskom konaní bola založená rozhodcovskou zmluvou zo dňa 25. 04. 2013, ktorej obsah je zachytený v odôvodnení rozhodcovského rozsudku a je známy súdu i z jeho činnosti. Na základe uvedeného je zrejmé, že rozhodcovská zmluva nie je súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere ani všeobecných zmluvných podmienok, ale je uzavretá na samostatnom liste podpísanom žalobcom a žalovaným, pričom konajúci súd prvej inštancie poukázal citáciu i na celý obsah rozhodcovskej zmluvy. Takto uzavretú rozhodcovskú doložku preto podľa názoru súdu nemožno považovať za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy, pretože bola individuálne dojednaná. Znenie rozhodcovskej zmluvy nevylučovalo riešenie sporov aj pred všeobecným súdom a navyše mal žalobca možnosť po jej uzavretí od nej aj bez uvedenia dôvodu odstúpiť. Žalobcovi nemožno v tomto smere poskytnúť ochranu, pretože ak uvedenej rozhodcovskej zmluve nevenoval pozornosť pred jej uzavretím, ani potom, nemožno jeho prístup hodnotiť inak ako ľahkomyselný, ktorému nemožno poskytnúť ochranu bez ohľadu na skutočnosť, že vystupoval v pozícii spotrebiteľa. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na ust. § 41 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, podľa ktorého právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Ak žalobca nesúhlasil s nárokom žalovaného, uplatnenom v rozhodcovskom konaní, mohol vzniesť proti tomuto nároku námietky (z dôvodov ako v podanej žalobe, resp. sa domáhať na súde zrušenia vydaného rozhodcovského rozsudku žalobou podľa § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Pokiaľ tak žalobca neurobil, nemôže sa vzhľadom na existenciu právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku zo dňa 30. 05. 2017 v prejednávanom, spore domáhať opätovného preskúmania platnosti a splnenia zákonných náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024317 zo dňa 25. 04. 2013. Predmetný rozhodcovský rozsudok pritom vzhľadom na rozdielny predmet konania nepredstavuje vo vzťahu ku konaniu v prejednávanom spore prekážku právoplatne rozhodnutej veci, pretože o prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak súd určitú otázku v konaní posúdi len prejudiciálne, pretože prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku rozhodnutia, ktorý jediný v rámci rozhodnutia nadobúda právoplatnosť. Riešenie prejudiciálnej otázky sa prejavuje len v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Rozhodcovský rozsudok zo dňa 30. 05. 2017 preto nebol dôvodom na zastavenie konania v prejednávanom spore (§ 161 ods. 2 CSP v spojení s § 230 CSP). V súlade s prejudiciálnymi účinkami právoplatného rozhodcovského rozsudku zo dňa 30. 05. 2017 preto musí súd konštatovať, že sumu 1.485,33 Eur zaplatil žalobca žalovanému na základe dojednaní v platnej zmluve o revolvingovom úvere, ktorá spĺňa zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. plnenie žalobcu nad rozsah poskytnutej sumy 719,42 Eur nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie žalovaného (v podobe plnenia bez právneho dôvodu, resp. plnenia z neplatného právneho úkonu). Na základe uvedeného súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, a keďže v dôsledku zamietnutia žaloby bol v plnom rozsahu úspešný žalovaný, priznal mu súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že rozhodnutie súdu nepovažuje vo vzťahu k dôvodnosti prekážky veci rozhodnutej (res iudicata) za správne, a to z dôvodov, že má za to, že prekážka veci rozhodnutej nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. Žalobca má za to, že v danej veci nejde o vadu (prekážku) res iudicata, nakoľko konanie vedené rozhodcovským súdom pod sp. zn. 146/09/16 o zmluvnom nároku žalovaného na zaplatenie istiny a príslušenstva odvíjajúci sa z porušení zmluvy o spotrebiteľskom úvere a predmetné konanie o vydanie zákonného nároku z titulu bezdôvodného obohatenia nadobudnutého prijatím plnenia nad zákonom dovolený rozsah sa navzájom odlišujú svojím predmetom. Prihliadnutie prvostupňového súdu na údajnú prekážku res iudicata z dôvodu existencie právoplatného rozhodcovského rozsudku tiež neobstojí z dôvodu, že hoci zo strany spotrebiteľa nebolo žalobou iniciované konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku, všeobecný súd nemôže rezignovať na súdnu kontrolu platnosti a záväznosti titulu, ak by tento odporoval

zákonu, a to o to viac, ak sa rozhodcovské konanie týka sporu zo spotrebiteľského právneho vzťahu, kde princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v závislosti od konkrétnych okolností ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Znamená to, že aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ nevyužije možnosť spochybniť platnosť rozhodcovského rozsudku podaním žaloby na jeho zrušenie v zákonnej lehote na súde, v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je súd oprávnený skúmať, či rozhodcovský súd v súvislosti s priznaným nárokom žalobcu na zaplatenie istiny a príslušenstva z údajného porušenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa primárne zaoberal spotrebiteľskou zmluvou z hľadiska jej obligatórnych obsahových náležitostí v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, absencia ktorých má za následok bezúročnosť a bezpoplatnosť úveru, a teda, či zo strany rozhodcovského súdu nedošlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, v dôsledku čoho by prípadný výkon rozhodcovského rozsudku bol v rozpore s verejným poriadkom. Ďalej žalobca namietal tiež, že prejudiciálne účinky rozhodcovského rozsudku nemohli nastať tiež aj z dôvodu, že samotný rozhodcovský rozsudok neprejudikoval platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, či jej súlad s príslušnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské úvery, nakoľko tento záver sa neprejavil vo výroku rozhodcovského rozsudku ako konečného rozhodnutia rozhodcovského súdu ohľadne zaplatenia pohľadávky zo zmluvy, ale len v jeho odôvodnení. Z tohto dôvodu k prejudiciálnemu rozhodnutiu o platnosti spotrebiteľskej zmluvy alebo jej súladu s príslušnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské úvery, na ktoré sa odvoláva prvostupňový súd, ani nedošlo. Opätovne žalobca poukázal na to, že úver z úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že je v zmluve uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, ďalej poukázal na to, že zmluva o úvere má i ďalšiu vadu, ktorá ex lege spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a to, že v zmluve uvedená ročná úroková sadzba vo výške 70,02 % je v rozpore s dobrými mravmi a z toho dôvodu je neplatná. Ďalšou vadou zmluvy je i dohoda o poskytnutí služieb, lebo túto považuje žalobca za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 39 Občianskeho zákonníka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, nakoľko boli žalobcovi zo strany žalovaného tieto doplnkové služby nanútené a nedošlo k slobodnému prejavu vôle zo strany žalobcu. Taktiež žalobca poukázal na skutočnosť, že v ten istý deň žalobca podpísal dva návrhy zmlúv s identickým obsahom na rovnakú výšku úveru s dvoma dohodami o poskytnutí služieb. Zvýraznil, že žalobca mal na základe dohody zaplatiť sumu 120,58 Eur a za to, že si môže za splnenia konkretizovaných podmienok odložiť maximálne tri splátky v celkovej sume (135,03 Eur) takmer sa rovnajúcej výške samotného poplatku, avšak tieto tri splátky by musel aj tak následne zaplatiť. Je pritom zrejmé, že poplatky mal žalobca vopred zaplatiť už pri poskytnutí úveru aj v prípade, že by reálne k poskytnutiu žiadnych služieb zo strany žalovaného počas trvania zmluvného vzťahu nedošlo, a teda žalobca by reálne takéto protiplnenie za svoje platby ani nemusel dostať. Na podporu svojich tvrdení poukázal žalobca na závery Krajského súdu v Prešove, v rozsudku č. k. 19Co/197/2017 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/39/2016. Pokiaľ ide o dojednanie zmluvných strán ohľadom započítania predmetných poplatkov ku dňu poskytnutia úveru považoval žalobca za potrebné uviesť, že ide opäť o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko takéto dojednanie bolo predpripravené na zmluvnom formulári a je obsiahnuté tiež v zmluvných dojednaniach, a teda žalobca nemal reálnu možnosť obsah takéhoto dojednania ovplyvniť, v tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/130/2017. Navyše v zmysle rozsudku NS SR 6Sžo/21/2013 ak veriteľ do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ide o postup v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - k poskytovaniu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku, a súčasne ju zakazuje. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že uloží žalovanému zaplatiť sumu 765,91 Eur s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 16. 12. 2016 do zaplatenia a prizná žalobcovi plnú náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

3. Odvolanie žalobcu bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného dňa 22. 03. 2019.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne

7. Na základe podaného odvolania žalobcu tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania v zmysle § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania zistil a v odôvodnení rozhodnutia aj konštatoval skutkový stav veci správne, pričom dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a odvolacie dôvody žalobcu uvedené v jeho odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že s prihliadnutím na uplatnený nárok žalobcom, ktorý sa domáha podanou žalobu vydania bezdôvodného obohatenia za situácie, že vo vzťahu k nárokom z úverovej zmluvy rozhodoval už rozhodcovský súd, nie je dôvodný. Pri posudzovaní danej veci je nevyhnutné prihliadnuť na to, že žalobca sa v tomto súdnom konaní domáhal od žalovaného vrátenia finančných prostriedkov ako plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré boli žalobcom zaplatené žalovanému ako plnenie poskytnutej istiny úveru na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024317 zo dňa 22. 04. 2013 a tiež plnenia titulom zaplatených úrokov z úveru a poplatkov. V podanej žalobe v civilnom konaní žalobca poukazuje na celý rad neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré súd podľa jeho názoru obsiahnuté v zmluve o revolvingovom úvere zo dňa 22. 04. 2013 (chýbajúci údaj o konečnej splatnosti úveru, chýbajúca výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, chýbajúci údaj o presnej výške úveru, nesúlad ohľadne výške RPMN, príp. nesprávne uvedený výpočet RPMN), v dôsledku čoho je podľa názoru predmetná samotná úverová zmluva bez úročná a bez poplatková a to podľa ust. § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

8. Súd prvej inštancie však správne prihliadol na existenciu rozhodcovského rozsudku vydaného Slovenským arbitrážnym súdom zriadeným Asociáciou slovenských arbitrážnych súdov, z.z.p.o. v konaní pod sp. zn. 146/09/2016 dňa 30. 05. 2017 a konštatoval, že súdny prieskum úverovej zmluvy, resp. zmluvy o spotrebiteľskom úvere už vykonal menovaný rozhodcovský súd v rozhodcovskom konaní vedenom podľa zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Súd prvej inštancie tak poukázal na viazanosť rozsudkom súdu pokiaľ právoplatným rozsudkom došlo k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa i tento nový neidentický s predmetom skončeného konania odvodzuje.

9. V uvedenej otázke je odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie a zdôrazňuje, že žalobca rozhodcovský rozsudok žiadnym spôsobom nenapadol, i keď mal žalobca možnosť i podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku preskúmať rozhodcovský rozsudok, prípadne zmariť jeho účinky ako exekučného titulu. Pokiaľ rozhodcovský rozsudok vydaný na základe zákona o rozhodcovskom konaní nebol zrušený a ani inak právne relevantným dôvodom nezanikli jeho účinky, tak potom v súdnej veci nie je možné domáhať sa plnenia zo samotnej úverovej zmluvy, ktorá už bola preskúmaná rozhodcovským súdom v osobitnom rozhodcovskom spotrebiteľskom konaní, a ktorej prieskum a súlad so zákonnou úpravou bol už vykonaný rozhodcovským súdom. Rozhodcovský súd dospel k záveru o súlade predmetnej úverovej zmluvy (túto posudzujúc ako zmluvu o spotrebiteľských úveroch) vyhodnotil ako súladnú so zákonom a na základe uvedeného uložil žalobcovi, ako žalovanému v rozhodcovskom konaní povinnosť plniť povinnosti jemu vyplývajúce z predmetnej úverovej spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedeného vyplýva záver, že súdny prieskum úverovej zmluvy, ktorého sa žalobca domáha v súdnom konaní, bol už vykonaný rozhodcovským súdom, ktorý po prejudiciálnom vyhodnotení a konštatovaní súladu zmluvy o spotrebiteľskom úvere so zákonom uložil povinnosť plniť. Súlad spotrebiteľskej zmluvy so zákonom nebol v predmetnej veci vyslovený vo výroku rozhodcovského rozhodnutia, avšak vo výrokovej časti sa prejavil spôsobom uloženia povinnosti plniť, ktoré rozhodnutie je možné len v prípade pozitívneho prejudiciálneho posúdenia súladu skúmanej úverovej zmluvy so zákonom.

10. Odvolací súd navyše uvádza, že súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol s poukazom na viazanosť výsledku rozhodnutia rozhodcovského súdu, avšak nezastavil konanie z dôvodu prekážky veci rozhodnutej. Z uvedeného dôvodu nie sú dôvodné odvolacie námietky žalobcu obsiahnuté v bode 2 a 3 odvolania žalobcu, nakoľko v uvedených žalobca argumentuje tvrdením, že v danej veci nejde o

prekážku res iudicata, a zároveň rozhodnutie súdu nepovažuje vo vzťahu k dôvodnosti prekážky veci rozhodnutej (res iudicata) za správne. Tieto odvolacie námietky nekorešponujú s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením a na tieto nereflektujú, nakoľko konanie súdom prvej inštancie nebolo zastavené z dôvodu vzhľadnutej prekážky res iudicata. Z uvedeného dôvodu odvolací súd sa potom bližšie ani nezaoberal námietkami žalobcu týkajúcimi sa podľa neho nesprávneho záveru súdu prvej inštancie o konštatovaní prekážky veci rozhodnutej.

11. V ostatnom obsahu odvolania, najmä v bode 4, 5, 6, 7, 8 žalobca opätovne poukazuje na jednotlivé podmienky obsiahnuté v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré sám vyhodnocuje ako neprijateľné z rôznych dôvodov, v dôsledku čoho je podľa názoru žalobcu samotná úverová zmluva bezúročná a bez poplatkov. Odvolací súd k uvedenej odvolacej argumentácii uvádza, že súd prvej inštancie nevykonal vecné posúdenie samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere s odôvodnením, že takéto posúdenie a preskúmanie už bolo vykonané iným, rozhodcovským súdom a výsledkom je dosiaľ existujúci, právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť plniť žalobcovi, ako dlžníkovi. Súd všeobecný tak nezaujal stanovisko k jednotlivým žalobcom namietaným ustanoveniam zmluvy v týchto čiastkových otázkach jednotlivých zmluvných podmienok z dôvodu už predchádzajúceho vecného posúdenia zmluvy iným súdom, preto je nadbytočná argumentácia v podanom odvolaní týkajúca sa jednotlivých zmluvných podmienok označených žalobcom ako neprijateľných.

12. Zásadnou otázkou v súdnej veci je tá skutočnosť, že existuje vo veci záväzkovo-právneho vzťahu medzi žalobcom (ako dlžníkom) a žalovaným (ako veriteľom) právoplatné rozhodnutie súdu ukladajúce povinnosť plniť (žalobcovi), ktoré rozhodnutie nebolo dosiaľ zrušené, pričom doposiaľ nič nenasvedčuje skutočnosti, že by v prípade konštatovaného rozhodcovského rozsudku mohlo ísť o nulitný právny akt. Je nevyhnutné zvýrazniť skutočnosť, že žalobca právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať nenamietal v samotnom osobitnom spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní vedenom podľa zákona 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, a taktiež sa ani žalobou nedomáhal zrušenia vydaného rozhodcovského rozsudku tak, ako mu Zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní umožňuje. I napriek uvedenému sa súd prvej inštancie zaoberal a dostatočným spôsobom vysporiadal i s vyriešením otázky platnosti rozhodcovskej zmluvy, pričom v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/80/2017, ktoré bolo podrobené i testu ústavnosti, a to rozhodnutím Ústavného súdu III.ÚS 438/2018, pričom posúdenie platnosti rozhodcovskej zmluvy s prihliadnutím na zistený skutkový stav je vykonané súdom prvej inštancie (a to i bez námietky alebo akéhokoľvek návrhu žalobcu) plne súladné s názorom Najvyššieho súdu SR prezentovanom v konaní 3Cdo/80/20178 v spojitosti s rozhodnutím Ústavného súdu SR III.ÚS/438/2018.

13. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým súd žalobu žalobcu zamietol ako vecne správny.

14. Odvolací súd podrobil preskúmaniu aj závislý výrok o trovách konania, pričom preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol vecne správne postupom v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, preto súd prvej inštancie správne priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní procesne neúspešný a na strane druhej tomu zodpovedá procesný úspech žalovaného v odvolacom konaní v celom rozsahu, ktorý bol zastúpený právnym zástupcom. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (! 262 ods. 2 CSP).

16. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).